

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kontor Krisztina egyéni ügyvéd (...) által képviselt **felperes** (felperes címe.) felperes által a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) által képviselt I.rendű alperes neve (**I.rendű alperes címe**; tartózkodási helye: felperes címe.) I.r. alperes és Mihalics Ügyvédi Iroda (**ügyvéd címe.**; ügyintéző: dr. Mihalics Krisztián ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II.r. alperes ellen 146.590.642 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perben a Pest Megyei Bíróság 2007. január 22. napján kelt 3.G. 40.033/2005/52. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott 53., az I.r. alperes részéről benyújtott 54. és 56. számú fellebbezés folytán 2007. július 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak főtárgya tekintetében helybenhagyja.

A járulékos rendelkezések vonatkozásában az ítéletet annyiban pontosítja, hogy a 91.199.752 forint után járó kamat százalékos megállapítását mellőzi.

A perköltség vonatkozásában az ítéletet megváltoztatja annyiban, hogy az I. r. alperes az elsőfokú perköltséget a felperes javára köteles megfizetni.

Kötelezi a felperest, hogy az állam javára külön felhívásra fizessen meg 21.000 (huszonegyezer forint) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperes javára 960.000 (kilencszázhatvanezer forint) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság kötelezte I.r. alperest, hogy 30 napon belül fizessen meg a felperesnek 91.199.752 Ft tőkét és ennek 2003. május hó 29. napjától a kifizetésig járó 11%-os törvényes késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan az alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte I.r. alperest, hogy 2.400.000 Ft perköltséget fizessen meg a felperes jogi képviselője részére és 900.000 Ft feljegyzett kereseti illetéket az államnak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított, irányadó tényállás szerint a felperes felszámolás alatt áll, felszámolásának kezdő időpontja 2003. május 29. napja, felszámolója a A felperes ügyvezetője, és egyik tagja az I.r. alperes. Az I.r. alperes 2003. július 29-én bejelentette a felszámolónak, hogy a hitelezőkkel egyezséget kívánnak kötni és a társaságot továbbra is működtetni szeretnék. Tudomásul vette, hogy a kényszeregyezés eredménytelensége esetén a cég vagyonát és iratait köteles a felszámolónak átadni. Az I.r. alperes 2003. év végén jelentette be a felszámolási bíróságnál egyezségkötési szándékát.

A felszámoló 2004. áprilisában, júniusban majd novemberben felhívta I.r. alperest a tevékenységet záró mérleg és a társaság vagyonának átadására. A felszámoló 2004. október 13-án csődbüntett miatt feljelentést tett I.r. alperes ellen. A tevékenységet záró mérleg szerint az adósnak a felszámolás kezdő időpontja előtti napon 99.559.000 Ft vagyona volt. Az I.r. alperes az általa készített tevékenységet záró mérleg valódiságát még a büntetőeljárás során sem vonta kétségbe. Az I.r. alperes a vagyonból mindössze 5.638.358 Ft értékű eszközt adott át, a felszámoló 2.489.535 Ft-ot vett fel a bankszámláról, és 231.355 Ft munkabér kifizetését engedélyezte.

A felszámoló kifizetett 350.000 Ft-ot a II.r. alperes részére a kényszeregyezséggel kapcsolatos jogi ügyintézésekre.

A felperes módosított keresetében 91.199.752 [99.559.000 - 5.638.358 - 2.489.535 - 231.355] Ft tőke és ennek 2003. május hó 29. napjától a kifizetésig járó évi 11%-os késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az I.r. alperest. Az I.r. alperessel szembeni kereseti kérelmét a Ptk. 339.§, valamint az 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 31. és 34.§ (2) bekezdésére alapította. Kifejtette, a tevékenységet záró mérlegben szereplő teljes vagyon a felszámolási vagyonba tartozik, és az I.r. alperes nem adta át hiánytalanul ezt a vagyont a felszámolónak. Az át nem adott vagyon a felperesnél kárként jelentkezik.

A felperes az I. és II.r. alpereseket egyetemlegesen 350.000 Ft - az egyezséggel kapcsolatosan kifizetett ügyvédi munkadíj - megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 339.§, és a Cstv. 34.§ (2) bekezdése alapján.

Az I.r. alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét.

Hangoztatta, a felszámoló nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, nem adott kellő felvilágosítást az I.r. alperes részére. Az I.r. alperes a társaság valamennyi iratanyagát átadta a felszámoló részére. A felszámoló engedélyezte a társaság további működését, ami borértékesítéssel foglalkozó társaságnál a készletek eladását jelenti.

A bíróság a felperes I.r. alperessel szembeni keresetét megalapozottnak találta. Kifejtette, hogy az I.r. alperes a tevékenységet záró mérleg valóságát soha nem vonta kétségbe, azt aláírta és így elismerte az ott feltüntetett vagyon meglétét, valóságát. Kifejtette, hogy az I.r. alperes az általa készített tevékenységet záró mérleg alapján köteles elszámolni a vagyonnal. A bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy az I.r. alperes védekezésének megfelelően a vagyon értékét csökkentse a 13.665.609 Ft értékcsökkenés elszámolásával, mert az adós tárgyi eszközökre vonatkozó nyilvántartásai nincsenek meg; a lízingelt eszköz értékével, mert I.r. alperes adta át azt a lízing cégnek; a vámlétével, mert az a készletek közé tartozik; a jogosulatlanul eladott borkészlet értékével, mert a felszámoló az értékesítést nem engedélyezte. Kifejtette, hogy az esetleges jogos továbbműködés esetén is elszámolási kötelezettsége lett volna az I.r. alperesnek.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az I.r. alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az iratokat átadta, valamint a felszámoló engedélyezte a társaság további működést, azonban I.r. alperes ezt nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy I.r. alperes jogellenes magatartása eredményeként a felperes kárt szenvedett, ezért kötelezte I.r. alperest a kereseti kérelemben megjelölt összeg megfizetésére, valamint a felszámolás kezdő időpontjától kezdődően a Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti törvényes kamat megfizetésére is.

Az I. és II.r. alperesek a 350.000 Ft-tal kapcsolatos felperesi követelés jogalapját vitatva a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság a felperes ezen kereseti kérelmét megalapozatlannak találta. Kifejtette, hogy a felperes nem igazolta, hogy az ügyvédi díj kifizetését a felszámoló csak azzal a feltétellel engedélyezte a II.r. alperes részére, ha a kényszeregyezés megvalósul. Az I. és II.r. alperes megkísérelte az egyezés létrehozását, azonban az nem zárult eredménnyel. Az eredménytelenség nem zárja ki, hogy a II.r. alperes által adott szóbeli tanácsadás nem történt meg. A bíróság megállapította, hogy a Cstv. 34.§ (2) bekezdése, valamint a Ptk. 339.§ (1) bekezdésére alapított alperesi felelősség nem állapítható meg.

Az ítélet ellen a felperes és az I.r. alperes élt fellebbezéssel.

A felperes kérte az elsőfokú határozat megváltoztatásával az I. és II.r. alperest 350.000 Ft és járulékai megfizetésére is kötelezni.

Kérelmét elsődlegesen a Cstv. 34.§ (2) és Ptk. 339.§ (1) bekezdésére, másodlagosan az ügyvédségről szóló 1998. évi XI. törvény 23.§ (2) bekezdésére és a Ptk. 361.§-ára alapította.

Előadta, hogy II.r. alperesnek a tényleges munkavégzést igazolnia kellett volna és ennek nem tett eleget. Kifejtette, hogy az ügyvédi megbízást írásba kell foglalni, ez nem történt meg, a felszámoló nem írt alá ilyen szerződést. Mivel a szerződés nem jött létre és nem igazolta a tényleges munkavégzést sem, a II.r. alperes jogalap nélkül gazdagodott.

Az I.r. alperes elsődlegesen - tartalma szerint - az eljárás megszüntetését kérte, mert indokolása szerint az ellene csődbüntett alapos gyanúja miatt folyamatban levő büntetőeljárás előkérdése a jelen pernek.

Másodlagos kérelemként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a per megszüntetését kérte. Előadta, hogy ügyvezetői tevékenységét munkaviszonyban látta el és munkaviszonyból származó perre a munkaügyi bíróság rendelkezik kizárólagos hatáskörrel.

Harmadsorban az elsőfokú határozat megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint alaptalan a felperes keresete, mert önmagában a dokumentumok hiánya tényleges kárként nem értékelhető, a tanúvallomásokból megállapítható, hogy az iratok átadása megtörtént, a követelések behajthatósága pedig kérdéses. Előadta, hogy a kárösszegezésének megállapítása tekintetében további bizonyításra lett volna szükség és a felperes ezen kötelezettségének nem tett eleget. Hangsúlyozta, a felszámoló kifejezett engedélyével folytatta a társaság a tevékenységét. Kifejtette, hogy a felszámoló nem úgy járt el a vele való együttműködés során, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, nem ellenőrizte a cégirányítást, nem hívta össze a hitelezőket a Cstv. 39.§ alapján.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte az I.r. alperest marasztaló rendelkezés tekintetében. Hangsúlyozta, hogy a büntetőeljárás nem előkérdése a kártérítési felelősségnek, és az I.r. alperes nem állt munkaviszonyban a felperessel. Érdemben a korábban kifejtetteket adta elő.

A fellebbezések alaptalanok. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogi következtetése is. A másodfokú bíróság az ítélet indokolását a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel az alábbiakban egészíti ki.

I.

Az I.r. alperes tévesen állította, hogy a folyamatban levő büntetőeljárás előkérdése ennek a pernek. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés - az I.r. alperes sem hivatkozott ilyenre -, amely a felszámolási vagyron, az iratok át nem adása miatt indult kártérítési per - a Pp. 130.§ (1) bekezdés c) pontjában írt - megelőző eljárásaként kötelezővé tenné a csődbüntett megállapítását. A büntetőeljárás

alapjául szolgáló magatartás polgári jogi jogkövetkezményeinek alkalmazása szempontjából a büntető bíróság döntése nincs kihatással a polgári per eldöntésére. A büntető bíróság már meglevő határozata is csupán abban az egy vonatkozásban köti a polgári ügyben eljáró bíróságot, hogy a bűnösség kérdésében nem helyezkedhet attól eltérő álláspontra (Pp. 4.§ (1) és (2) bekezdése).

Az I. rendű alperes abban is tévedett, hogy jelen per a munkaügyi bíróság kizárólagos hatáskörébe tartozik. A Pp. 349.§ (2) bekezdése szerint munkaügyi pernek a munkaszerződés megkötését megelőző tárgyalásra, a munkaviszony megszűnését követően a munkaviszonyból eredő jogra ... alapított igény érvényesítése minősül. A Munka Törvénykönyvéről kiadott 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 166.§ és 199.§-ában foglaltak szerint a munkaviszonnyal kapcsolatos igény érvényesítése minősül munkaügyi vitának és a munkaügyi vita elbírálása tartozik a munkaügyi bíróság hatáskörébe. A Cstv. 31.§-ában írt kötelezettség nem munkaviszonnyal kapcsolatos kötelezettség, hanem a társaság vezetőjének kötelezettsége, függetlenül attól, hogy munkaviszonyban vagy megbízási szerződés alapján látja el a feladatát. A csődtörvény rendelkezései valamely társaság vezetőjének a gazdasági társaságokról szóló, a jelen perben még irányadó 1997. évi CXLIV. tv. (Gt.) 21. §-ában meghatározott vezető tisztségviselőt - korlátolt felelősségű társaság esetén az ügyvezetőt - tekintik.

Erre figyelemmel jelen per nem minősül munkaügyi pernek, ezért az általános hatáskörű bíróság jogosult eljárni, nincs helye emiatt a per megszüntetésének.

II.

Aki másnak jogellenesen kárt okoz, a Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján köteles azt megtéríteni.

A csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi II. törvény (Cstv.) 4.§ (1) bekezdése szerint a felszámolási eljárás körébe tartozik a gazdálkodó szervezet minden vagyona, amellyel a felszámolás kezdő időpontjában rendelkezik és az a vagyon, melyet ezt követően az eljárás tartama alatt szerez. Az ún. felszámolási vagyonnal ezt követően kizárólag a felszámoló jogosult rendelkezni (Cstv. 34.§ (2) bekezdés). A Cstv. 31.§-a értelmében a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője (kft-nél az ügyvezető) köteles a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záróleltárt, tevékenységet záró mérleget, a nem selejtezhető és titkos minősítésű iratokról iratjegyzéket készíteni és azokat, valamint az irattári és folyamatban levő ügyekről az információkat a felszámolónak átadni. Ezen jogszabályi rendelkezések célja, hogy a felszámoló a feladatai ellátásához szükséges információ és vagyon birtokába kerüljön.

A perrel érintett felszámolásban az ügyvezető a csődtörvényben írt kötelezettségeit nem teljesítette. Sem a vagyont, sem az iratokat nem adta át a felszámoló részére. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Pp. 164.§-a alapján a bizonyítás e vonatkozásban az I.r. alperest terhelte, és megalapozottan jutott arra a

következtetésre az ellentmondó tanúvallomások alapján, hogy az I.r. alperes nem bizonyította az iratok teljes körű átadását.

Felelős vezetőől - saját érdekében is - elvárható, hogy tételesen, iratjegyzékkel ellátva, bizonyíthatóan átadja a vezetése alatt álló társaság teljes dokumentumtárát a felszámolónak, és ne ömlesztve, tényleges átadás-átvétel nélkül „hagyja ott” a felszámoló irodájában ezen okiratok egy részét. Az a tény, hogy az ügyvezető nem személyesen, hanem megbízottja útján „küldte el” az iratokat, felelősségét nem befolyásolja.

Az elsőfokú bíróság abban sem tévedett, hogy a felszámoló nem járult hozzá az adós társaság tovább működéséhez, és engedéllyel vagy engedély nélküli tovább működés esetén egyébként is el kell számolni a vagyonnal. Abban az esetben, ha a reménybeli egyezsége tekintettel a társaság tovább működött és ilyen formán bevételei és kiadásai keletkeztek a tevékenységet záró mérleg fordulónapja és a vagyon tényleges átadásának időpontja között, ezért a mérleg adatai módosultak a Pp. 164.§-ban foglaltak alapján erre hivatkozni és ezt bizonyítani kellett volna amire I. rendű alperes részéről az eljárások folyamán nem került sor.

A mérleg aláírása nem formális cselekedet, hanem annak a felelősségnek a vállalása, hogy a mérlegben szereplő adatok a számviteli törvényben meghatározott módon valódiak, dokumentumokkal és vagyontárgyakkal alátámasztottak.

Ezért az I.r. felperes által aláírt, valódinak elismert mérleg adataival szemben magának I.r. felperesnek kellett volna bizonyítania, dokumentumokkal alátámasztania, hogy a mérleg téves adatokon alapul, tévesen tartalmazza az eszközök értékét. Tévesen állította az I.r. alperes, hogy a szakvélemény az alperesi álláspontot támasztotta alá, mert az iratokhoz csatolt szakértői véleményből megállapíthatóan a könyvszakértő az értékcsökkenés elszámolásának megfelelősségéről nem tudott nyilatkozni adatok, iratok hiányában.

A felszámolás kezdő időpontjától a vagyonnal kizárólag a felszámoló jogosult rendelkezni. A lízingelt Mercedes Spintert az I.r. alperes nem adta át időben a felszámolónak. Ily módon nincs jelentősége annak, hogy a lízing cég visszavette, vagy az I.r. alperes visszaadta a Mercedes Spintert. A birtokában levő, mérlegben szereplő eszközzel az I.r. alperes köteles lett volna elszámolni, ezt nem tette meg, ezért a mérlegben feltüntetett értékével felel. Ugyanez vonatkozik a beépített, valamint a továbbműködéshez szükséges eszközökre is.

A készleteket is köteles az ügyvezető átadni a felszámolónak, az eladott készletnek pedig az ellenértékével köteles elszámolni.

A követelések csak megfelelő dokumentumok birtokában érvényesíthetők, ezért az iratok átadásának hiánya megalapozza a követelések mérlegben feltüntetett összege tekintetében az I.r. alperes kártérítési felelősségét.

A mérlegben szereplő „+” aktív időbeli elhatárolás a már megszolgált, a lezárt időszakra elszámolandó, de csak a jövőben esedékes bevételt mutatja. Ezen összeg is csak megfelelő iratok birtokában érvényesíthető, ezért alapozza meg az irathiany ezen összeg tekintetében is az I.r. alperes kártérítési felelősségét.

Az I.r. alperes hangsúlyozta, hogy a felszámoló a felszámolás során nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben elvárható, utalt arra, hogy a felszámoló a károkozásban közrehatott.

A jelen per a felszámolás alatt álló adós gazdálkodó szervezet és az ügyvezetője (I.r. alperes) valamint a jogi képviselő (II.r. alperes) között van folyamatban. Ebben a perben nem értékelhető a felperes felszámolójának a kár mértékére való közrehatása. Az ügyvezető teljeskörű irat- és vagyonátadási kötelezettsége a felszámoló viselkedésétől, esetleges gondatlanságától függetlenül fennáll.

Ha a felszámoló az I.r. alperestől nem tudja behajtani a felperest megillető kártérítést, és a felszámolásban a hitelezők teljes kielégítésére ez okból nem kerül sor, a hitelezők által a Cstv. 54.§ alapján a felszámoló ellen indított perben értékelhető a felszámoló esetleges gondatlan magatartása, vizsgálható az esetleges kártérítési felelőssége.

III.

A felperes fellebbezésében kérte az I. és II.r. alperest 350.000 Ft és járulékai megfizetésére kötelezni.

Az ügyvédségről szóló 1998. évi XI. tv. 23.§ (2) bekezdése értelmében a megbízási szerződést - tanácsadás kivételével - írásba kell foglalni. A szerződés írásba foglalásának elmulasztása a szerződés érvényességét nem érinti, de ebben az esetben a megbízási tartalmának bizonyítása a megbízottat terheli.

A fellebbezési eljárásban abban a tekintetben, hogy a szerződés nem volt eredmény kötelem már nem volt vita a felek között. A felperes a fellebbezésben nem a II.r. alperes által elvállalt munka eredményes elvégzését hiányolta, csupán azt sérelmezte, a keresetét tulajdonképpen arra alapította, hogy a II.r. alperes nem igazolta az I.r. alperes részére teljesített munkavégzést a felszámoló felé.

A Cstv. 41.§-a értelmében az egyezségi tárgyalásokon az adós gazdálkodó szervezetet a taggyűlés által felhatalmazott személy - jelen ügyben az I.r. alperes - képviseli. Ily módon a megbízási szerződés alapján az ügyvédi munkavégzés az I.r. alperes részére történt. A felszámoló - általa is elismerten - ennek tudatában kötötte meg szerződést II.r. alperessel, és fizette ki a 350.000Ft megbízási díjat.

A felperes nem igazolta, de nem is állította, hogy a szerződés szerint az I.r. alperes felé teljesítő II.r. alperesnek a munkavégzésről a felszámolónak be kellett volna számolnia. A felszámoló nem igazolta, hogy az egyezség előkészítése során, illetve az egyezség megíúsulását követően felhívta volna II.r. alperest, hogy az elvégzett munkákról elszámoljon.

Mindez azt támasztja alá, hogy a szerződés értelmében II.r. alperesnek nem volt beszámolási kötelezettsége a felszámoló felé.

A megbízási szerződés alapján a II.r. alperes főkötelezettsége a jogi munka elvégzése, az egyezségkötés segítése volt. Amennyiben a II.r. alperesnek beszámolási kötelezettsége lett volna a felszámoló felé, önmagában ennek elmulasztása, sem alapozná meg a kártérítési kötelezettségét. Annak a ténynek, hogy a felszámolási vagyonból történt a kifizetés nincs jelentősége, mert a vagyonról felelősen rendelkezni jogosult felszámoló fizette ki a megbízási díjat.

Erre tekintettel - miután az eljárások során felperes e vonatkozásban vétkes magatartást és kárt nem bizonyított, a hivatkozottak szerint jogalap nélküli gazdagodást sem - a felperes Ptk. 339.§-ra és a Cstv. 34.§-ra alapított kereseti kérelme alaptalan. A jogalap nélküli gazdagodás szabályozása szubszidiárius jellegű, mindaddig nem alkalmazható, amíg a követelésnek más jogalapja van, ezért a felperes Ptk. 361.§-ra alapított kereseti kérelme is megalapozatlan.

IV.

A Ptk. 301.§ (1) bekezdése értelmében a késedelmi kamat mértéke a késedelmi kamattal érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű. A jegybanki alapkamat mértékét meghatározó MNB rendeletek figyelembevételével a jelen perben a másodfokú ítélet meghozataláig megállapított késedelmi kamat törvényes mértéke: 2003. május 29 - 2003. december 31 napjáig 11%; 2004. január 1. - 2004. június 30. napjáig 12,5%; 2004. július 1. - 2004. december 31 napjáig 11,5%; 2005. január 1. - 2005. június 30. napjáig 9,5%; 2005. július 1. - 2005. december 31. napjáig 7 %; 2006. január 1. - 2006. június 30. napjáig 6 %; 2006. július 1. - 2006. december 31. napjáig 6,25 %; 2007. január 1. - 2007. június 30. napjáig 8 %; 2007. július 1. napjától 7,75%.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a törvényes kamat mértékét 11%-ban, mert az a fentiek szerint félévente változhat. Ezért a késedelmi kamat mértékének százalékos megállapítását az ítéltábla mellőzte, és a másodfokú ítélet meghozataláig felmerült késedelmi kamat törvényes mértékéről tájékoztatta a feleket.

A perköltség a Pp. 78.§ értelmében a pernyertes félnek, és nem jogi képviselőjének jár. Ezért az ítéltábla a perköltség jogosultja meghatározása tekintetében az elsőfokú ítéletet megváltoztatta.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a 253.§ (2) bekezdése alapján - az indoklás fenti kiegészítésével - a per főtárgya tekintetében helybenhagyta azzal, hogy a kamat százalékos megállapítását mellőzte, az elsőfokú perköltséget pedig a felperes javára rendelte megfizetni.

Az ítéltábla a Pp. 78.§ alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 21.000 Ft fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére a 6/1986 (VI. 26) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján, valamint az eredménytelenül fellebbező alperest saját költségeinek viselésére, valamint a felperes jogi képviselője munkadíjának megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 79.§ alapján - figyelemmel a felperes által megjelölt összegre és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (3)-(5) bekezdésében foglaltakra is - mérlegeléssel állapította meg, amely tartalmazza az áfát is.

A másodfokú eljárás során II. rendű alperes oldalán igazolt költség nem merült fel, ezért a bíróság e vonatkozásban a rendelkezést mellőzte.

Budapest, 2007. július 5.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Volein Anna
bíró

A kiadmány hiteléül: